

Hoofdstuk 1

Toen ik jonger was en weleens mijmerde over de dag waarop ik trouwjurken zou gaan passen, vroeg ik me oprecht af of dat moment ooit zou komen. Wat ik in elk geval niet verwacht had, was dat het een geheime operatie zou zijn, compleet met een reusachtige zonnebril en een flodderige hoed om mijn gezicht te verbergen. Of dat ik degene zou zijn die huilde. En dat die tranen, als ik dat deed, zouden voortkomen uit een kolkend mengsel van stress, angst, eenzaamheid en schaamte ... en het gevoel dat ik levend begraven was in een goudmijn.

Het was Marilyns idee. Zij had me gedwongen. Naast het feit dat zijzelf verdronk in het huishoudelijk werk waar haar negen maanden oude tweeling haar onder bedolf, was ze de beste vriendin die ik op dat moment had – of eigenlijk de beste vriendin die ik ooit in mijn chaotische, door onheil en rampen geteisterde leven gehad had. Ik had nog geprobeerd haar aan haar verstand te peuteren dat het een verspilling van tijd was, maar ze had mijn protesten gewoon genegeerd.

‘Geen gemaar, Faith. Ik heb een beetje romantiek nodig! Ik moet er even aan herinnerd worden hoe het leven was voordat ik het moest doen met vier uur slaap per nacht en restjes groentepak van de kinderen. Bovendien moet je die opgespotten tuthola van een Larissa dringend laten zien wie hier de baas is. Pak je jas.’

Marilyn en ik hadden elkaar drie maanden eerder ontmoet, tijdens mijn eerste bijeenkomst van het bestuurscomité van de Houghton Country Club, onder leden bekend als de 'HCC'. De meeste gladgestreken, graatmagere vrouwen hadden me begroet met een neerbuigend glimlachje, om me vervolgens als oninteressant aan de kant te schuiven. Geen van hen herkende me uit de tijd dat ik als serveerster aan de andere kant van de bar gestaan had, maar ze hadden de roddels ongetwijfeld gehoord. Marilyn had me daarentegen van de andere kant van de tafel een brede grijns toegeworpen en gezegd: 'Leuk je te ontmoeten, Faith. Hoewel ik moet zeggen dat de service hier niet meer is wat het geweest is. Iemand heeft me verteld dat de beste serveerster ervandoor gegaan is met een stinkend rijke playboy.'

Ik had geglimlacht, maar geen antwoord gegeven, omdat ik niet wist hoe rijk Perry precies was. Maar zijn reputatie als playboy had hij eerlijk verdiend. Al was dat nu verleden tijd. Hoopte ik.

Na twee uur vergaderen over gewichtige onderwerpen als – met stip boven aan de lijst – de vraag of het serveren van niet-biologische komkommers tijdens de cricketpicknick verboden moest worden, nodigde Marilyn me uit om een kopje koffie te komen drinken in haar chaotische huis. Ik nam haar uitnodiging aan en tegen de tijd dat ik naar huis ging, had ik zo veel kwarktaart gegeten en zo veel hilarische verhalen over eerdere comitévergaderingen gehoord dat mijn buik pijn deed en ik geen pap meer kon zeggen.

En nu slopen we stiekem door een dure winkelstraat in Nottingham, op zoek naar een trouwjurk.

De verkoopster in de eerste boetiek die we binnen waren gegaan, streek de rok van mijn jurk glad voordat ze naar achteren stapte om mijn spiegelbeeld te onthullen.

Ik staarde naar de vrouw in de spiegel, naar haar roodbruine haar dat onder een stijlvolle sluier vandaan piepte en haar adembenemend smalle middel. De jurk was volmaakt. De halslijn precies hoog genoeg om het litteken vlak onder haar sleutelbeen te bedekken. Pareltjes en zilverdraad die de aandacht afleidden van haar diepliggende, fletse ogen en haar uitstekende jukbeenderen.

Ik verdiende deze jurk niet. Ik had nooit zoiets verwacht, of er zelfs maar op gehoopt. Mensen zoals ik krijgen geen jurk als deze. Heel even was ik de ingewikkelde toestand vergeten die de reden was dat ik een trouwjurk ging passen. Vol ontzag en verwondering stapte ik de paskamer uit om de jurk te laten zien aan Marilyn, die onderuitgezakt op een gestreepte sofa zat en van een glas bubbels genoot.

‘Goeie grutten, Faith. Je. Bent. Beeldschoon.’ Haar mollige gezicht vertrok en een luide snik ontsnapte aan haar lippen. Op dat moment barstte ik ook in tranen uit, mijn vingers tegen mijn wangen gedrukt om te voorkomen dat het hete, zilte water op de mooiste jurk ter wereld drupte.

Marilyn snoot haar neus en snikte nog een paar keer. Ik dacht aan de afzichtelijke tulen hobbezak die thuis in mijn kledingkast hing, beschermd door dikke lagen vloeipapier, en huilde zelfs nog harder. Luide, ongecontroleerde, bepaald niet bruidsachtige snikken. Tjonge. Ik moest mezelf in de hand zien te krijgen. Ik had acht jaar niet gehuild. Waar kwam dit in vredesnaam vandaan?

Mijn vriendin veegde langs haar ogen voordat ze mij haar oranje, met babykwijl besmeurde zakdoek aanbood. Met een uitdrukking van afgrijzen op haar gezicht kwam de winkeljuffrouw razendsnel tussenbeide en bood me een lila doos vol smetteloos witte tissues aan. Marilyn schudde haar hoofd. ‘Je moet deze jurk nemen. Of een andere die erop lijkt. De laatste die je gepast hebt, of die daarvoor. Of anders de jurk in de etalage met die paarse strik en de sleep met al die franjes. Alles is beter dan dat Spookgewaad. Je moet het doen, Faith! Als je het niet tegen haar op durft te nemen, vernietig dan in elk geval die jurk! Scheur hem kapot! Steek hem in brand! Mors er rode wijn overheen! Geef hem aan Nancy en Pete!’ Nancy en Pete waren Marilyn’s tweeling, die ze voor vanmiddag aan haar zus had toevertrouwd. ‘Ik wil het wel voor je doen. Ik scheur het Spookgewaad zo aan flarden.’

‘Spookgewaad’ is Marilyn’s naam voor de trouwjurk van mijn aanstaande schoonmoeder, omdat ik net een spook lijk als ik hem aan heb. De stof hangt in losse plooiën rond mijn lichaam en heeft een onbestemde, grijzige kleur – de kleur van spinrag. Ik ken de jurk maar

al te goed omdat mijn aanstaande schoonmoeder Larissa besloten heeft dat ik, hoewel ik haar nog maar vier keer ontmoet heb, ergens volgend jaar in dat gewaad naar het altaar zal zweven. Of strompelen, dat kan ook. Op de locatie die zij heeft uitgekozen. De Houghton Country Club, om precies te zijn. Nee, ik wist ook niet dat er in het Nottinghamshire van de eenentwintigste eeuw nog steeds mensen waren die lid waren van een countryclub, totdat ik er een paar jaar geleden ging werken.

De jurk is te lang, omdat ik met mijn een meter vijfenvijftig bijna twintig centimeter kleiner ben dan de oorspronkelijke eigenares destijds was. Het lijfje moet ook flink vermaakt worden, want ik ben gezegend met wat modeontwerpers een 'zandloperfiguur' noemen – door mijn liefvallige schoonmoeder omschreven als 'niets wat niet is op te lossen met een beetje zelfbeheersing en dagelijks sporten'. De redenen waarom Larissa erop staat dat ik die jurk draag, zijn gecompliceerd en talrijk, net als de lagen van een ui. De lagen bestaan onder meer uit 'controledrang', 'zelfzucht', 'familie-eer' en 'arrogantie'. Ik vraag me af wat de kern van die ui is. Wellicht de hoop dat haar zoon op het moment dat ik in die jurk door het gangpad kom lopen met zijn staart tussen zijn benen op zoek gaat naar de nooduitgang?

Perry, mijn verloofde, houdt zichzelf voor dat het een ontroerend gebaar is, een symbool van mijn warme welkom in zijn familie.

Hij heeft het Spookgewaad niet gezien.

Nadat onze missie was volbracht, streken Marilyn en ik neer in een nabijgelegen koffietentje. Marilyn zuchtte, pakte de suikerstrooier en schudde een hele berg suiker in haar latte met volle melk. 'Wat ga je doen?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik weet het niet. Het is maar een jurk. Ik praat wel met de naaister die de jurk op maat maakt. Misschien dat zij er nog wat aan kan veranderen.'

'Daar gaat het niet om, dat weet jij ook wel. Als die vrouw nu beslist welke jurk jij draagt, zal ze de rest van je huwelijk om je heen

blijven hangen. Als een spook. Of een spin in een web. Je moet hier nu korte metten mee maken! Jij hebt een eigen trouwjurk nodig. Hoe kun je anders een zelfstandige vrouw worden?’

Ze had gelijk. Ik moest mijn eigen jurk hebben. Het probleem was alleen dat ik niet genoeg geld bezat om mijn eigen jurk te kopen en bovendien geen flauw idee had wat voor jurk ik eigenlijk wilde. De waarheid? Ik was de controle over mijn leven lang geleden al kwijtgeraakt. Mijn onderbuik droeg het litteken van mijn laatste poging om een zelfstandige vrouw te zijn.

‘Ik praat wel met Perry. Eens horen wat hij ervan zegt.’

‘Doe dat maar. Een beetje wapperen met je wimpers doet wonderen. En, wat is de volgende halte op de lijst?’

De volgende halte was een kerk. Ik trouwde nog liever in een vuilcontainer dan in de HCC. Ik had ooit in een vuilcontainer geslapen, dus eigenlijk was het nog toepasselijk ook. Al was er behalve ikzelf en een dronken ouwe kerel niemand op de wereld die dat stukje van mijn verleden kende.

‘Brooksby.’

Een uurtje later reden we, nog steeds in het kader van mijn zogenaamde huwelijksvoorbereidingen, het dorpje binnen waar ik een deel van mijn kindertijd had doorgebracht. Marilyn vermeed de weg die langs het huis van huiveringwekkende herinneringen voerde en parkeerde op het kleine parkeerterrein naast een plein waaraan winkels gevestigd waren. Je zou kunnen zeggen dat Brooksby het arme buurmeisje van Houghton was. Na een korte inzinking na de sluiting van de mijn was het plaatsje echter razendsnel gegroeid en hard op weg een forenzenstad te worden. De oude buurtwinkeltjes maakten langzaam maar zeker plaats voor filialen van grote winkelketens – een bakker, een drogisterij, een boekwinkeltje en twee supermarkten die hun naam geen eer aandeden. We kwamen vlak bij de kleine kapel tot stilstand en ik liet het plaatje even op me inwerken. De rode bakstenen muren, het enkele glas-in-loodraam en het lelijke parkeerterrein.

Marilyn keek me fronsend aan. ‘Hier?’

Ik knikte. ‘Het was de kerk van mijn moeder.’

‘Is zij hier getrouwd?’

‘Nee. Ze is nooit getrouwd.’

‘Past er een Upperton-bruiloft in?’ Het kon niet anders of Perry’s familie, de Uppertons, hielden er een kilometerslange gastenlijst op na.

‘Nou, gezien het feit dat dit mijn fantasiebruiloft is, waarvoor in totaal vijf gasten zijn uitgenodigd, waaronder jouw gezinnetje, denk ik dat het wel moet lukken.’

Ze knikte. ‘Geweldig. Ik heb flink wat ruimte nodig. Mijn lichaam lijkt maar niet te snappen dat er geen twee extra mensen meer in hoeven te passen. Laten we een kijkje nemen!’

Marilyn was vast nieuwsgierig naar mijn gebrek aan ingebeelde bruiloftsgasten, en waarom vier vijfde ervan bestond uit een gezin dat ik nog maar een paar weken kende. Maar ze stelde geen vragen. Ze stelde nooit vragen. En daar was ik haar dankbaar voor.

Ik probeerde de voordeur, die op slot zat. We zagen echter licht branden in de hal, dus nadat we hadden aangeklopt en een paar minuten gewacht hadden, liepen we om het gebouwtje heen en belden we aan bij de zijdeur. Een paar tellen later ging hij open en in de deuropening verscheen een oudere vrouw met een kapsel dat nog het meest op een glanzende zwarte helm leek. Ze was gekleed in een zwarte kokerrok en een kreukloze crèmekleurige blouse. Ze bekeek ons van top tot teen en wierp toen een blik op het paadje achter mij.

‘Jullie zijn alleen?’

‘Eh ... ja.’

‘Er is verder niemand?’

‘Ik denk het niet.’ We keken voor de zekerheid nog eens achterom.

‘Helemaal niemand?’ Haar lippen bewogen nauwelijks toen ze dat zei en ze klonk alsof ze het niet kon geloven. ‘Nou, dan kunnen jullie maar beter binnenkomen. De anderen zitten te wachten.’

Ze draaide zich om en marcheerde weg. We liepen enigszins verward achter haar aan, een trappetje op en een donkere gang door. Toen leidde ze ons binnen in een zijzaaltje van de kerk. De ruimte was duidelijk ergens in de voorgaande jaren opgeknapt. Het afbrokkellende stucwerk dat ik me herinnerde, was verdwenen, waardoor de onderliggende, zachtroze stenen zichtbaar waren geworden. De muren waren volgehangen met vrolijk gekleurde schilderijen. Het ver-

sleten tapijt had plaatsgemaakt voor glimmende eikenhouten vloerplanken en de rijen stoelen die in het voorste deel van de ruimte waren neergezet, waren niet langer van goedkoop plastic. Er stonden nu houten stoelen, waarvan sommige rode kussentjes hadden. De vrouw beende naar voren en kwam vlak naast een piano tot stilstand. Verdeeld over de eerste drie rijen zaten ongeveer twaalf andere mensen.

‘Nou, kom op dan. Jullie hebben de warming-up al gemist. Ga zitten, alsjeblieft.’

‘Pardon?’ vroeg ik, terwijl Marilyn op een van de stoelen neerplofte en het zich gemakkelijk maakte. Ze knipoogde naar de vrouw die naast haar zat.

De vrouw met de helm negeerde me en richtte haar aandacht op de houten balken boven onze hoofden. ‘Iedereen weer in positie. Vanaf het begin, Rowan.’

Een meisje van een jaar of achttien, blijkbaar Rowan, schraapte haar keel. Terwijl de andere aanwezigen opstonden, gebaarde Marilyn dat ik naast haar moest komen zitten. Onmiddellijk daarna deed ze haar tas open en haalde een zak toffees tevoorschijn.

Helmvrouw zuchtte diep. ‘Als jij er klaar voor bent, Rowan.’

Rowan, een scharmkinkeltje van hooguit een meter zestig lang, knikte naar Marilyn, die haar een toffee aanbood. ‘Wie zijn dat dan? Ik wil het niet doen terwijl zij me aan zitten te gapen.’

Helm sloot haar ogen, heel eventjes maar. ‘Je weet dat dit onze open middag is. Zou het helpen als onze nieuwe kandidaten naar voren kwamen en zich voorstelden? Misschien dat we dan kunnen beginnen. Zéven minuten te laat.’

Ik antwoordde vanuit mijn stoel. ‘Eh, sorry, maar we zijn hier niet voor een open middag. We wilden de kerk even bekijken. Ik ga trouwen.’

Helmvrouw staaarde me doordringend aan, waarna haar blik bleef hangen op de enorme diamant die ik aan mijn ringvinger droeg. Toen verplaatste ze haar aandacht naar Marilyn. ‘Jij ... Stop die smerige zak terug in je tas. Er wordt hier niet gegeten totdat we klaar zijn. En dat nepvoedsel eten we helemaal niet. Goed, doe mij maar na.’ Ze deed haar mond open en een lange, hoge, zuivere noot weerklonk tegen het glas-in-loodraam. Mijn trommelvliezen zoemden ervan.

Marilyn stond op. Ongeveer een halve toon lager – om maar niet te zeggen pijnlijk vals – zong ze: ‘Ik eet nepvoedsel als ik dat wiiiiiiiiiii!’

Helm wachtte totdat ze klaar was en keek toen naar mij. ‘Aaaaaaaahhhh’, zong ze, de klank zoet en donker als stroop.

Ik keek haar aan. Meende ze dat nou?

‘Kom op. Stop al die bruiloftsstress erin. Aaaaaaaahhh.’

Ze beende op me af terwijl ze de noot zong; de blik in haar ogen staalhard en haar wenkbrauwen gefronst.

Ik schoof wat heen en weer en wierp een blik op Marilyn, die naar me glimlachte en nog een toffee in haar mond stopte. ‘Aahh.’

‘Luider! Kom op. Er zit meer in je dan dat!’

‘Aaaahhh.’ Ik zong een heel klein beetje harder.

Helm stond zo’n tien centimeter bij me vandaan en bracht haar gezicht nog dichterbij. ‘Laat je spanning los!’ zong ze. Allemaal op diezelfde lage, warme toon. ‘Hier, hier, hier en hier.’ Ze wees naar mijn schouders, naar mijn borst en naar mijn onderbuik. ‘La, la, la, laat het looooooos!’

Dat een wildvreemde haar vinger naar me uitstak en me al zingend beschuldigde van stress (hoe terecht dat ook was) stookte mijn innerlijke vuur flink op. Ik had geleerd om hard te zijn. Een overlever. Vinnig. Ik had mijn schoonmoeder weken geleden al in de goot kunnen schoppen als ik dat gewild had. Ik had terug kunnen keren naar een leven van smerigheid en ellende, worstelend om mijn hoofd boven water te houden in plaats van mijn zelfstandigheid op te geven. Maar het ging niet om mij. Dus ik zou mijn mond houden, mijn woede inslikken, mijn twijfels de kop indrukken en in een oud gordijn naar het altaar schrijden als dat mijn broer in leven hield.

Maar mensen die recht in mijn gezicht staan te zingen? Dat pikte ik niet.

‘Ga weeeegggg!’ zong ik. Helm kneep één oog dicht en deed een klein stapje achteruit.

‘Ga weeeeg. Dat begint erop te lijken. Houd die noot vast. Weeeeg. Stop al je emoties erin. Weeeeg.’ Ze zong me de woorden toe.

‘Weeeeg’, herhaalde ik, hoewel ik liever iets anders zou zingen – iets wat niet gepast was in een kerk.

‘Nog één keeeeeer – weeeeg. Zing met me meeeeee.’

We zongen samen en ik stopte ongeveer vijf procent van de frustratie, de angst en de hulpeloosheid die in mijn binnenste kolkten in de woorden. Blijkbaar was het genoeg. Ter hoogte van haar mondhoek trilde iets. Ik nam aan dat het een glimlach was. Ik glimlachte niet terug.

‘Alt. Je kunt bij hen gaan zitten, terwijl je wacht totdat de dominee komt.’ Ze gebaarde naar de vrouwen rechts van haar. ‘Ik verwacht hem rond een uur of vier.’

‘En jij’ – ze wees naar Marilyn – ‘voel je vrij om je mond dicht te stoppen met die snoepjes.’

Ik deed een paar stappen in de richting van de alten, en toen een-tje in de richting van de deur. Helm begon te praten, terwijl ze terug naar voren liep. ‘Haal diep adem. Blaas langzaam uit. Merk op hoe licht je je voelt. Is er met die ene noot iets van je stress weggevloeid? Dat was er nog maar één. Stel je eens voor hoeveel effect een octaaf kan hebben. Een regel, een couplet. Een hele cantate. Dat is de kracht van muziek. Eén blik op je schouders vertelt me dat jij een vrouw bent die meer in haar kracht moet staan. Dat is de reden waarom we hier allemaal zijn.’

Ze had gelijk. Ik moest meer in mijn kracht staan. Het voelde goed om iets van mijn emoties los te laten, om ze die vreemde vrouw toe te zingen. Ik wilde nog wel wat meer neuriën en hummen. Iets van mijn verwrongen, in de knoop geraakte gevoelens loslaten, ze de gelegenheid geven om hun vleugels te spreiden. Misschien zouden ze zelfs de deur uit fladderen en nooit meer terugkomen.

Marilyn ging weer zitten, haalde een glansvijl tevoorschijn en begon haar nagels te bewerken, terwijl ze fluisterend een praatje maakte met het meisje naast haar. Wat maakte het ook uit? We konden net zo goed hier wachten totdat de dominee kwam. Ik sloop naar het rijtje met alten, waar een zwarte vrouw die zo te zien halverwege de dertig was een plaats opschoof om ruimte te maken voor mij. Helm richtte haar aandacht opnieuw op Rowan, het magere meisje met het kapsel van een Disneyprinses. Deze keer sputterde ze niet tegen, maar ze begon te zingen.

Hoe iemand het ene moment als een kind kon dreinen om het volgende moment de stem van een nachtegaal tevoorschijn te toveren,

was me een raadsel. Als ik zo kon zingen, zou ik nooit meer praten. De tonen waren als stromend water, als de zon die achter de wolken vandaan tevoorschijn komt, een adelaar in zijn vlucht, een besneeuwde bergtop. Ze zong niet in het Engels – ik dacht dat het Latijn was – maar ik begreep elke betoverende, hartverscheurende lettergreep. Ze zong vier regels alleen en werd toen bijgevallen door de andere groepsleden. Het water veranderde in een oceaan, de zon in een melkwegstelsel, de bergtop in een bergketen die zich in de verte uitstrekte. Tegelijkertijd schitterend, majestueus, krachtig en geheimzinnig. Ze zongen over eenzaamheid en verraad, diep verdriet en bitter verlies, waarbij hun stemmen samensmolten en langzaam maar zeker in kracht toenamen, op weg naar een triomfantelijk crescendo.

Over kippenvel gesproken. Marilyn zat als verstijfd en hield de nagelvijl bewegingloos in haar hand. Ze had sinds de tweede noot geen vin meer verroerd. Ik wilde klappen, maar dat zou het einde betekenen van de adembenemende, haast gewijde stilte die na het lied was blijven hangen. Een stilte zo intens dat ik haar haast kon aanraken.

Helm perste haar lippen op elkaar. 'Niet slecht. Jullie beginnen het te leren, tweede sopranen. Eerste sopranen – miezerig. Een chagrijnig motregentje. Eerste alten – lomp. Een dikke, dronken tante die een dansje doet op een bruiloft. Tweede alten – veel te schuchter. Een stel bange muisjes. Alweer.'

Ze zongen het stuk steeds opnieuw, af en toe onderbroken door de creatieve metaforen die Helm ter plekke verzong (slappe rijstpudding, rafelige theedoeken, zenuwachtige bromvliegen). Soms vroeg ze iemand om een regel te herhalen, een melodie opnieuw te leren, haar mond in een onmogelijke stand te dwingen of op een andere manier te ademen. De vrouwen verdeelden zich in vier groepjes en gingen opnieuw met het muziekstuk aan de slag.

Een uur later, toen het koor de repetitie beëindigde door het stuk nog één keer in zijn geheel te zingen, begon iemand achter me te klappen. Ik draaide me om en zag een man leunend tegen de achtermuur staan. Hij knikte goedkeurend, waarbij zijn haar – een dikke, donkere bos woeste krullen – enthousiast op en neer danste. De don-

kere schaduw op zijn kaak was geen hipsterbaard of een poging om modebewust te zijn, maar getuigde eerder van onverschilligheid. Gekleed in een sjofel jasje en een gescheurde spijkerbroek, met vervlekken op zijn handen en een gereedschapsgordel rond zijn middel, zag ik hem aan voor de beheerder.

Helm sloot het officiële deel van de bijeenkomst af. Geroezemoes klonk terwijl de vrouwen hun telefoons tevoorschijn haalden en twee van hen naar de keuken liepen, het luik openden en koffie en koekjes begonnen klaar te zetten.

De man slenterde naar de rij waar ik zat – hij leek nog steeds in de ban van de muziek – en knikte. ‘Ben je van plan je aan te sluiten?’ Hij had een vaag accent, waarschijnlijk kwam hij uit Yorkshire. Zijn krachtige stem paste precies bij zijn uitstraling.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik weet het niet. Ik ben hier eigenlijk per ongeluk terechtgekomen.’

Hij grijnsde, zijn witte tanden vormden een glinsterend contrast met zijn gebruinde huid. ‘Ik denk niet dat iemand er bewust voor kiest om zich bij het koor te voegen. Het is meer zo dat het koor jou uitkiest.’

‘Ik hoopte dat ik de predikant zou kunnen spreken.’

‘O?’ Hij trok een wenkbrauw op en zette koers naar de balie. ‘Koffie? Het is gewone filterkoffie. We hebben ook thee, maar de koffie is lekkerder.’

Ik liet mijn blik door de zaal glijden. Ik zag nergens iemand die dominee-achtig op me overkwam, maar wel dat Marilyn al een pennywafel te pakken had. Ik kon net zo goed wat drinken, terwijl we wachtten. Bovendien had ik het ijskoud.

‘Thee, alsjeblieft.’

Hij boog naar voren om iets te zeggen tegen de persoon aan de andere kant van de balie en ik zag een sliertje spinrag in zijn krullen zitten. Ik dacht aan het Spookgewaad en een golf van teleurstelling overspoelde me.

Ik hing wat rond terwijl ik wachtte totdat iemand de theepot gevuld had. Die moest nog even trekken. De man – de beheerder, nam ik aan – kletste ontspannen met de andere vrouwen, waarbij hij zijn stralende glimlach toonde en een grapje maakte over de beroerde kwaliteit van

de koekjes. Toen hij zich omdraaide om mij mijn kopje thee te overhandigen, stak een van de vrouwen haar hand uit om het spinrag uit zijn haar te halen. Ze schudde meewarig haar hoofd en deed alsof ze het spinrag als souvenir in haar broekzak stopte. Hij negeerde het gebaar en knikte beleefd, voordat hij wegliep.

‘Ik ben Dylan.’ Hij gaf me het kopje.

‘Faith.’

‘Leuk je te ontmoeten, Faith. De perfecte naam voor een koor-meisje.’ Hij glimlachte over de rand van zijn beker naar me.

‘Misschien. Jammer dat ik geen perfecte stem heb.’ Ik keek weg, van mijn stuk gebracht door zijn open blik. Van mijn stuk gebracht door het feit dat ik van mijn stuk was. Ik wist maar al te goed dat ik me niet moest laten meeslepen door de glimlach van een aantrekkelijke man.

‘Ik denk zomaar dat Hester die wel ergens zal vinden. Ze weet wat ze doet.’

‘Hester? O, natuurlijk. De zangjuf. Koorleidster. Dirigent!’ Ik deed alsof ik me concentreerde op het drinken van mijn thee.

Dylan was zo vriendelijk om geen aandacht te besteden aan mijn zenuwachtige gedrag. Waarschijnlijk was hij gewend aan de invloed die hij had op vrouwen – verloofd of niet. ‘Ja. Ze heeft een grote mond, maar ze is dol op haar koorleden. Weigert toe te staan dat ze genoeg nemen met minder dan het beste.’

‘De beste muziek?’

‘Dat ook.’

Die gedachte liet ik even bezinken. Helm – Hester – stond aan de andere kant van de zaal; fronsend luisterde ze naar een jonge Aziatisch uitzijende vrouw. Het meisje droeg een hoofddoek en een lang, zwart vest over een grijze spijkerbroek.

‘Je wilde de dominee spreken?’

‘Ja. Ik ben op zoek naar een plek voor mijn trouwdienst.’

De verraste uitdrukking op zijn gezicht verdween even snel als die gekomen was. Ik hield mezelf voor dat ik het me maar had ingebeeld. Het lukte me redelijk om mezelf ervan te overtuigen dat mijn nieuwe, elegante coupe en mijn dure kleren voldoende waren om het onderliggende gebrek aan respectabiliteit aan het oog te onttrekken, maar zijn blik was als een stomp in mijn maag. Eerst Hester en